SE MUNCEŞTE PLANIFICAT SAU NU ?

Două aspecte total diferite în activitatea boxului gălăţean

(Urmare din pag. 1)

ţinute de boxerii gălăţeni în anul 1964, faptul că un junior de 17 ani — V. Potolea — a susţinut pînă la această vîrstă patru meciuri internaţionale (cu boxeri seniori), dintre care a cîştigat trei, apariţia unor „nume" noi care se afirmă în boxul nostru (ca *M. Săvescu, Al. Dumbravă, N. Băleanu, M. Scarlat*) întăresc afirmaţia de mai sus. Am găsit aci o planificare judicios întocmită. Conspectele de lecţie corespundeau totdeauna zilei respective din planul de pregătire pe etapă. In perioada în care i-am vizitat, cei doi antrenori şi-au propus să realizeze pregătirea la un nivel cît mai bun a boxerilor participanţi la turneele de verificare pe categorii, care vor avea loc în luna martie. Mijloacele folosite erau astfel alese încît să ducă la realizarea sarcinii lecţiei — pregătirea fizică specifică.

Numărul mare de boxeri care se antrenează aici i-a obligat pe cei doi antrenori să facă şi o altă planificare: aceea a timpului de pregătire rezervat fiecărui boxer în parte. Boxerii vin în serii de cîte 10—15, la ore diferite, în aşa fel încît cei doi antrenori să se poată ocupa îndeaproape de fiecare pugilist în parte. *„Numai astfel putem realiza individualizarea"* — ne-a declarat antrenorul principal, Petre Mihai... *„Am mulţi tineri talentaţi. Notaţi-vă cîteva nume, pe care am convingerea că le veţi mai scrie în ziar: Z. MANEA, D. APOSTOL, GH. BRĂTESCU, GH. TĂNASE, V. BUŢI, N. GRECU. Şi cîţiva de la Metalul, pe care îi antrenăm tot noi: AL. DUMITRIU, M. VASILIU, M. IONIŢĂ".*

Nu este mai puţin adevărat că pugiliştii de la Constructorul I.C.O. Galaţi au condiţii foarte bune de pregătire. Pasiunea preşedintelui asociaţiei sportive — *Ion Nedelcu* — pentru sportul cu mănuşi este simţită din plin de secţia de box. In treacăt fie zis, asociaţia nu are secţie de fotbal...

Aceasta, este de altfel, singura secţie de box în care se munceşte în oraşul Galaţi. Fiindcă în rest...

La sala C.S.O. antrenamentele încep (cînd au loc) la orele 16,30, cînd vin „băieţii" de la lucru. Dar ne-am propus să vorbim de antrenori, despre planificare... N-am reuşit să ne ţinem de cuvînt şi iată de ce. In sala de antrenament (dacă se poate numi astfel) a C.S.O. Galaţi, deşi lecţia începuse de aproape o oră, n-am găsit pe antrenorul Victor Gaşparoti. De altfel, nici n-a venit în ziua respectivă... Şi nici în altele. Cei 10—12 sportivi care se antrenau... care cum puteau, erau aproape toţi îmbrăcaţi în haine de stradă(!?). La cei doi saci de nisip „lucrau" pe rînd, cu o singură pereche de mănuşi (rupte), cei cîţiva tineri îndrăgostiţi de acest sport.

Din discuţiile purtate cu cei 3—4 boxeri clasificaţi *(V. Tatomir, V. Postolache, St. Popovici, D. Basalic)*, pe care i-am găsit în sală, am aflat că antrenorul Gaşparoti lipseşte destul de des de la antrenamente, iar atunci cînd îşi... face drum pe la sală ajunge cu întîrziere, după ce o parte dintre elevii săi au şi terminat antrenamentul. Despre ce fel de conştiinciozitate profesională şi ce fel de calitate a planurilor de pregătire mai poate fi vorba în asemenea condiţii? Cum trebuie calificată atitudinea unui antrenor care primeşte salariul fără să-l justifice? Mai des vine la sală antrenorul Mihai Pînzaru, de la A.S. Gloria C.F.R., ai cărui elevi se antrenează în acelaşi loc. (în ziua respectivă, însă, nici el nu era prezent). I-am întrebat pe boxerii mai vechi din sala respectivă, dacă din

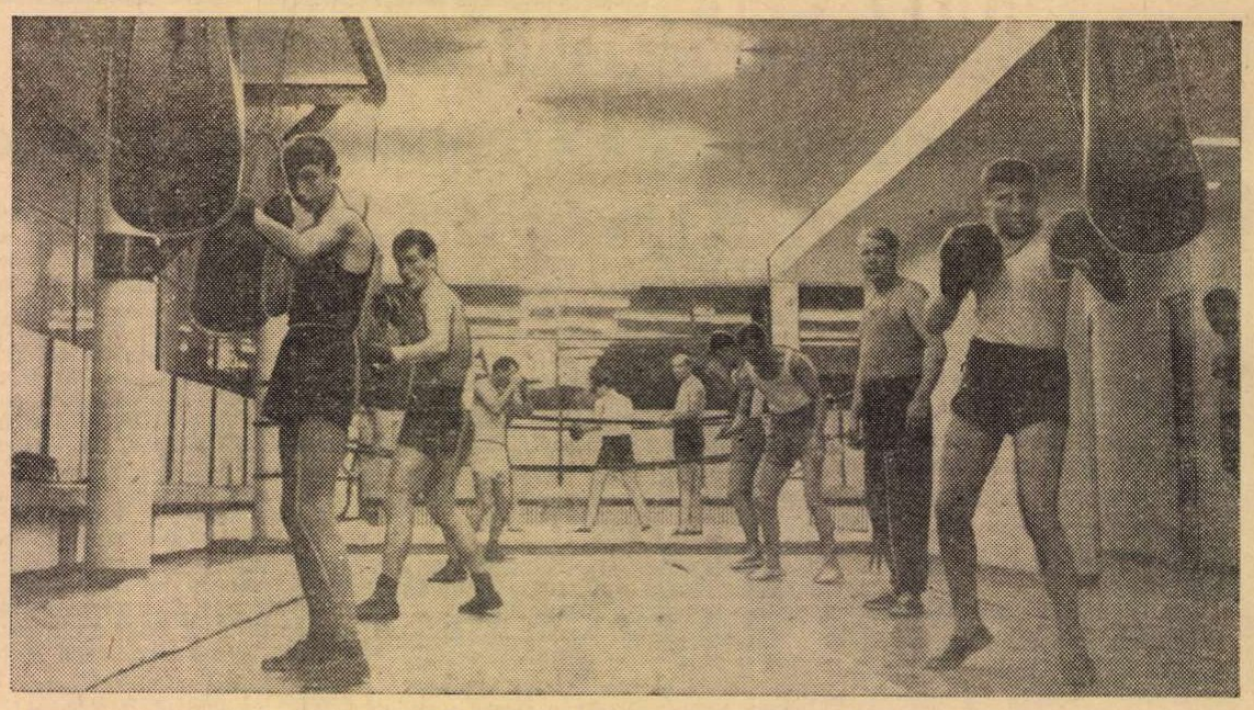

Aspect de la un antrenament în sala Constructorul I. C.O. Galaţi. Antrenorul Petre Mihai, în dreapta, supraveghează „lucrul" la aparate

partea clubului sportiv orăşenesc se interesează cineva de pregătirea lor. Răspunsul a fost negativ. Boxerii nu l-au văzut niciodată pe tov. *Florin Popovici* (secretarul cu problemele tehnice) sau pe tov. *Ion Bataragă* (secretarul cu problemele organizatorice) de la C.S.O. asistînd la vreun antrenament de box. Rezultatele unui astfel de stil de muncă? In campionatul de calificare al seniorilor au fost înscrişi din această sală 7 participanţi, dar în ziua vizitei medicale şi a cîntarului oficial, 6 dintre ei au depăşit greutatea şi au fost descalificaţi. Motivul... *FUSESERĂ ANUNŢAŢI DE ANTRENORUL LOR NUMAI CU 24 DE ORE INAINTE.*

Considerăm inadmisibilă comportarea antrenorului V. Gaşparoti, care primeşte salariu pentru această „muncă" de la C.S.O. Galaţi, dar şi poziţia conducerii clubului, care nu-l controlează şi nu-l trage la răspundere. In această sală nu există nici un boxer de categoria I sau a II-a de clasificare! Şi nici condiţiile materiale necesare. Unde sînt fondurile pentru echipament şi materiale sportive ale acestei discipline? Este cu putinţă acest lucru într-un oraş cu veche tradiţie în box, cum este Galaţi? Ce părere au tovarăşii din conducerea clubului sportiv orăşenesc?...

MIHAI TRANCĂ

La Ştiinţa Bucureşti: „Mofturi" şi slabă muncă

In perspectivă...

Cu o „garnitură" puternică — alcătuită din cîteva maestre ale sportului, profesoare de educaţie fizică, şi studente de la I.C.F. — clubul ŞTIINŢA BUCUREŞTI a dominat autoritar în ultimii ani gimnastica noastră feminină. A cîştigat titlurile pe echipe, la individual compus, pe aparate, lăsînd prea puţine speranţe de afirmare altor echipe sau gimnaste (în treacăt fie spus, faptul nu e prea lăudabil pentru gimnastica noastră feminină).

Nu vom spune însă o noutate dacă vom menţiona că aceste succese reprezintă mai puţin un rezultat al muncii propriu-zise desfăşurate în cadrul secţiei clubului, ci sînt mai mult rodul activităţii altor antrenori, care au lucrat perioade mai lungi de timp cu cele mai multe dintre gimnastele fruntaşe ale clubului Ştiinţa. Căci Elena Leuşteanu-Popescu, Sonia Iovan, Atanasia Ionescu, Cristina Doboşan şi Elena Tutan *au făcut parte în anii trecuţi ca şi în 1964, din echipele noastre reprezentative A sau de tineret, efectuînd, în consecinţă, mai multe etape de pregătire comună, în afara clubului.*

In mod firesc se pune atunci întrebarea: cum îşi desfăşoară activitatea antrenorii echipei feminine de gimnastică a clubului Ştiinţa (Elena Dobrovolschi şi Vasile Voinea), *care sînt rezultatele şi PERSPECTIVELE MUNCII LOR?*

Unele fapte petrecute în ultimul timp au avut darul să evidenţieze serioase carenţe în activitatea acestei secţii, socotită fruntaşă pe ţară. Ingăduind ca munca antrenorilor să se desfăşoare ani şi ani la voia întîmplării, manifestînd un foarte slab interes pentru selecţionarea şi promovarea în echipă a unor tinere talentate, cu reale aptitudini şi posibilităţi de progres, clubul Ştiinţa se vede astăzi în neplăcuta situaţie de a constata că... nu mai are o echipă feminină puternică, care să-şi poată apăra cu succes prestigiul cîştigat în ultimii ani.

S-a spus mereu: „le avem pe Iovan şi Leuşteanu, sîntem cineva!" *Problema „schimbului de mîine" a fost, astfel, neglijată, în mod condamnabil, s-a „bătut" numai la poarta I.C.F.-ului şi nu s-a încercat ca, în strînsă colaborare cu catedrele de educaţie fizică din celelalte institute de învăţămînt superior din Capitală, să se depisteze şi alte gimnaste talentate, care să fie pregătite şi promovate în echipă. Astfel că în momentul de faţă (situaţia existentă pînă la data de 16 februarie) echipa Ştiinţa Bucureşti contează în pregătire pe* Cristina Doboşan, Mariana Ilie, Ecaterina Adorjan, Maria Bălăşoiu, Elena Niţă, Elena Cleps, *precum şi pe trei gimnaste din anul I de la I.C.F.:* Rodica Fărcaşiu, Cornelia Sav, Silvia Tivig. *Deci, o echipă cu posibilităţi mai mici decît cea de anul trecut. Ceea ce reflectă în mare măsură calitatea muncii în perspectivă a antrenorilor.*

Absolut firesc, urmează o altă întrebare: unde sînt şi ce fac Iovan, Leuşteanu, Ionescu, Tutan? *Se pare că unele gimnaste n-au tras învăţămintele cuvenite din insuccesul de la Tokio, căci numai astfel ne putem explica apariţia unor „moşturi" la gimnastele noastre fruntaşe. Le stimăm pentru munca, pentru victoriile realizate cu ani în urmă pe arena internaţională, dar nu le putem îngădui — în nici un caz — manifestări de „vedete". După J.O. de la Tokio* Sonia Iovan *nu a făcut nici un singur antrenament pînă la 16 februarie, aşteptînd, se pare o invitaţie specială în acest sens;* Elena Leuşteanu *a procedat la fel,* Atanasia Ionescu *a participat şi ea sporadic; iar* Elena Tutan *va fi, probabil, aptă de concurs numai în... anul viitor.*

Mai crede Ştiinţa că poate cîştiga şi în acest an titlul de campioană pe echipe din moment ce sportivele şi antrenorii săi nu manifestă exigenţa necesară penru o bună pregătire? De ce clubul Ştiinţa a îngăduit atît timp absenţele nemotivate de la antrenamente ale unor sportive, de ce nu a clarificat situaţia lor, dacă lucrul acesta se impunea, de ce sînt menţinute în lot gimnaste fără nici un fel de perspectivă (Niţă, de exemplu), de ce nu se fac mai multe eforturi pentru completarea treptată a secţiei cu gimnaste tinere, talentate, de perspectivă?

Şi încă o problemă: ce a făcut comisia sportivă a U.A.S.R. şi a centrului universitar Bucureşti pentru a pune capăt acestor situaţii?

Iată întrebări la care forurile competente vor trebui să dea răspunsuri. Am prefera să fie prin fapte şi măsuri concrete şi le dorim cît mai urgente.

CONSTANTIN MACOVEI

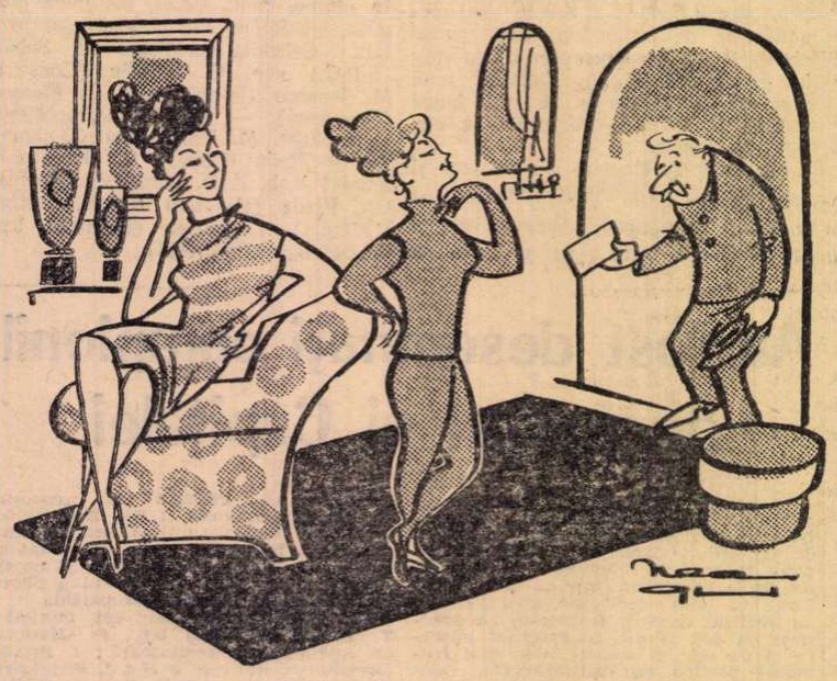

— Dacă nu sînteţi încă obosite după succesele obţinute la Tokio, vă aduc o invitaţie de la club să poftiţi la antrenamente.

Desen de Neagu Rădulescu

Despre „perspectivele" trăgătorilor ieşeni

Tirul a avut aproape totdeauna reprezentanţi de seamă în oraşul Iaşi. De aici au pornit cu ani în urmă pe drumul performanţei maestrul sportului *N. Cojocaru* şi alţi sportivi. Iar anul trecut studentul *Tr. Cogut* a reprezentat ţara în unele probe de tir la J.O. de la Tokio, unde a ocupat (la proba de armă liberă, poziţia culcat, 60 focuri) un merituos loc 8. Elementul feminin (să citäm doar numele studentelor *G. Şerban* şi *E. Ghiban*) a fost şi el prezent mereu pe primele locuri ale marilor concursuri republicane. Toate acestea constituie, desigur, un merit al secţiei de tir a clubului C.S.M.S., în rîndurile căreia şi-au făcut loc mai în fiecare an sportivi cu ochi ageri şi mînă sigură, bucurîndu-se de o bună îndrumare în activitatea lor.

Cum se prezintă situaţia astăzi?

Intr-o discuţie cu secretarul tehnic al clubului ieşean, *C. Berescu*, am aflat că în planul său de perspectivă C.S.M.S. şi-a propus să asigure lotului olimpic încă un element de valoare (primul reprezentant al clubului a fost maestrul sportului *Tr. Cogut*) şi, totodată, să crească cu trei trăgători numărul maeştrilor sportului din cadrul clubului. Obiective frumoase, nimic de spus, dar să vedem ce perspective există pentru realizarea lor.

La ora actuală, secţia contează pe 12 trăgători seniori (maeştri ai sportului şi sportivi de categoria I) şi 14 juniori, număr care ni se pare destul de redus faţă de popularitatea acestei ramuri de sport şi dacă ţinem seama de faptul că secţia de performanţă de la C.S.M.S. este unica pe regiune. Surpriza ne-a fost însă şi mai mare, cînd am aflat că lotul de trăgători — redus cum este el — nu a avut nici un fel de activitate organizată în 1964 şi că situaţia se menţine şi în acest început de an. Aşa se explică absenţa reprezentanţilor secţiei ieşene de la marile concursuri din 1964. Motivul? Lipsa unui poligon nu a permis decît antrenamente sporadice, care — pînă la urmă — au sistat definitiv. Ele urmează să fie reluate în momentul amenajării bazei sportive necesare, care — după cum ne-a informat conducerea clubului — va fi gata la vară.

Dar mai sînt şi alte aspecte, care lasă să se înţeleagă că lucrurile nu merg tocmai bine în această secţie şi care pot constitui, dacă consiliul clubului nu va lua măsuri din timp, tot atîtea piedici în calea îndeplinirii obiectivelor.

Astfel, maestrul sportului *N. Cojocaru* — antrenorul secţiei — lucrează sau, mai precis, a lucrat cu o jumătate de normă şi timpul afectat — chiar zilnic — pregătirii sportivilor nu putea cuprinde decît un volum redus de muncă. Metodele folosite în antrenament sînt uneori discutabile. De pildă, începătorii în loc să pornească la lucru cu o armă sport, care le-ar fi fost mai utilă pentru deprinderea tuturor elementelor şi formarea calităţilor indispensabile unui bun trăgător, sînt puşi să se pregătească direct cu o armă liberă... Desigur că aceste lacune, ca şi altele, ar fi fost înlăturate pînă acum, după cum s-ar fi putut crea o atmosferă bună de lucru şi prin statornicirea unor raporturi corespunzătoare între antrenor şi sportivi (fără ca aceasta să însemne pentru antrenor manifestarea unei îngăduinţe faţă de eventualele abateri ale trăgătorilor). Dar, biroul secţiei — vorba ceea — este mare, este sublim, putem zice, dar... nu există decît pe hîrtie! Ceea ce explică această stare de lucruri.

Poate că la vară trăgătorii ieşeni îşi vor vedea împlinit şi vechiul lor deziderat: poligonul. Se va schimba oare situaţia? Greu de presupus, în condiţiile existenţei acestor lipsuri evidente în activitatea secţiei. Iată de ce este de datoria consiliului clubului de a interveni de urgenţă pentru a pune lucrurile la punct, mai ales în ce priveşte activizarea biroului secţiei şi asigurarea unei pregătiri planificate. Va fi în folosul masei de tineri care au îndrăgit acest sport şi al celor care au şi urcat primele trepte ale măiestriei sportive.

ADRIAN VASILIU

★ ★

Desigur nu-i totul ce se poate scrie în legătură cu calitatea planurilor de pregătire, cu îndeplinirea lor şi priceperea antrenorilor. De altfel, nu ne considerăm sarcina încheiată o dată cu consemnarea faptelor scoase în evidenţă de acest raid. Totuşi, socotim că aspectele surprinse de-a lungul vizitelor noastre sînt suficiente pentru a sublinia — o dată în plus — importanţa şi necesitatea planificării muncii de instruire, în perspectivă, a îmbunătăţirii neîncetate a calităţii antrenamentului şi — implicit — a ridicării permanente a nivelului profesional al antrenorilor.

In această privinţă este cert că în ultimii ani s-au făcut însemnaţi paşi înainte. Dar, nu-i mai puţin adevărat — aşa cum rezultă şi din materialele de mai sus — că o bună parte din tehnicienii noştri continuă să subaprecieze necesitatea întocmirii şi respectării documentelor de planificare, ca şi preocuparea pentru împrospătarea continuă a cunoştinţelor lor profesionale. Lichidînd asemenea lipsuri — mai ales prin asigurarea unui control sistematic şi eficace din partea birourilor de secţii, a consiliilor cluburilor şi îndeosebi din partea comisiilor locale şi a cabinetelor metodice regionale — se va realiza o îmbunătăţire calitativă a procesului instructiv-educativ şi, ca o consecinţă directă, creşterea performanţelor la nivelul cerinţelor pe plan mondial.